

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 131/2014-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 5. februára 2014 v senáte zloženom z predsedu Juraja Horvátha a zo sudcov Sergeja Kohuta (sudca spravodajca) a Lajosa Mészárosa predbežne prerokoval sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o., Pribinova 25, Bratislava, zastúpenej advokátom doc. JUDr. Branislavom Fridrichom, PhD., Advokátska kancelária Fridrich Paľko, s. r. o., Grösslingová 4, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na zákonného sudcu zaručeného v čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uzneseniami Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3 NcC 299/2012 z 22. októbra 2013 (Rvp 17815/2013), sp. zn. 3 NcC 301/2012 z 22. októbra 2012 (Rvp 17816/2013), sp. zn. 11 NcC 302/2012 z 29. októbra 2012 (Rvp 17817/2013), sp. zn. 14 NcC 271/2012 z 23. októbra 2012 (Rvp 17818/2013), sp. zn. 5 NcC 279/2012 z 26. októbra 2012 (Rvp 17819/2013), sp. zn. 2 NcC 257/2012 z 24. októbra 2012 (Rvp 17820/2013), sp. zn. 9 NcC 304/2012 z 25. októbra 2012 (Rvp 17821/2013), sp. zn. 5 NcC 302/2012 z 26. októbra 2012 (Rvp 17822/2013), sp. zn. 6 NcC 298/2012 z 25. októbra 2012 (Rvp 17823/2013), sp. zn. 9 NcC 292/2012 z 25. októbra 2012 (Rvp 17824/2013), sp. zn. 5 NcC 289/2012 z 26. októbra 2012 (Rvp 17825/2013), sp. zn. 4 NcC 272/2012 z 29. októbra 2012 (Rvp 17826/2013), sp. zn. 4 NcC 273/2012 z 29. októbra 2012 (Rvp 17827/2013), sp. zn. 3 NcC 277/2012 z 22. októbra 2012 (Rvp 17828/2013), sp. zn. 3 NcC 282/2012 z 29. októbra 2012 (Rvp 17829/2013), sp. zn.

3 NcC 306/2012 z 29. októbra 2012 (Rvp 17830/2013), sp. zn. 3 NcC 288/2012 z 29. októbra 2012 (Rvp 17831/2013), sp. zn. 11 NcC 294/2012 z 29. októbra 2012 (Rvp 17832/2013), sp. zn. 11 NcC 296/2012 z 29. októbra 2012 (Rvp 17833/2013), sp. zn. 4 NcC 291/2012 z 29. októbra 2012 (Rvp 17834/2013), sp. zn. 2 NcC 259/2012 z 24. októbra 2012 (Rvp 17835/2013), sp. zn. 2 NcC 294/2012 z 26. októbra 2012 (Rvp 17836/2013), sp. zn. 5 NcC 281/2012 z 26. októbra 2012 (Rvp 17837/2013), sp. zn. 11 NcC 308/2012 z 29. októbra 2012 (Rvp 17838/2013), sp. zn. 2 NcC 312/2012 z 24. októbra 2012 (Rvp 17839/2013), sp. zn. 8 NcC 319/2012 z 23. októbra 2012 (Rvp 17840/2013), sp. zn. 2 NcC 256/2012 z 26. októbra 2012 (Rvp 17841/2013), sp. zn. 2 NcC 271/2012 z 24. októbra 2012 (Rvp 17842/2013), sp. zn. 4 NcC 299/2012 z 29. októbra 2012 (Rvp 17843/2013), sp. zn. 2 NcC 272/2012 z 24. októbra 2012 (Rvp 17844/2013), sp. zn. 3 NcC 272/2012 z 29. októbra 2012 (Rvp 17845/2013), sp. zn. 3 NcC 274/2012 z 29. októbra 2012 (Rvp 17846/2013), sp. zn. 3 NcC 276/2012 z 29. októbra 2012 (Rvp 17847/2013), sp. zn. 9 NcC 353/2012 z 25. októbra 2012 (Rvp 17848/2013), sp. zn. 14 NcC 353/2012 z 23. októbra 2012 (Rvp 17849/2013), sp. zn. 3 NcC 342/2012 z 2. novembra 2012 (Rvp 17850/2013), sp. zn. 11 NcC 343/2012 z 29. októbra 2012 (Rvp 17851/2013), sp. zn. 9 NcC 352/2012 z 25. októbra 2012 (Rvp 17852/2013), sp. zn. 8 NcC 352/2012 z 23. októbra 2012 (Rvp 17853/2013), sp. zn. 11 NcC 353/2012 z 29. októbra 2012 (Rvp 17854/2013), sp. zn. 11 NcC 354/2012 z 29. októbra 2012 (Rvp 17855/2013), sp. zn. 14 NcC 352/2012 z 23. októbra 2012 (Rvp 17856/2013), sp. zn. 14 NcC 227/2012 z 23. októbra 2012 (Rvp 19803/2013), sp. zn. 2 NcC 216/2012 z 26. októbra 2012 (Rvp 19804/2013), sp. zn. 6 NcC 228/2012 z 25. októbra 2012 (Rvp 19805/2013), sp. zn. 3 NcC 225/2012 z 22. októbra 2012 (Rvp 19806/2013), sp. zn. 11 NcC 231/2012 z 26. októbra 2012 (Rvp 19807/2013), sp. zn. 4 NcC 240/2012 z 29. októbra 2012 (Rvp 19808/2013), sp. zn. 2 NcC 220/2012 z 24. októbra 2012 (Rvp 19809/2013), sp. zn. 9 NcC 265/2012 z 25. októbra 2012 (Rvp 19810/2013), sp. zn. 4 NcC 265/2012 z 29. októbra 2012 (Rvp 19811/2013), sp. zn. 2 NcC 214/2012 z 26. októbra 2012 (Rvp 19812/2013), sp. zn. 8 NcC 269/2012 z 23. októbra 2012 (Rvp 19813/2013), sp. zn. 11 NcC 288/2012 z 26. októbra 2012 (Rvp 19814/2013), sp. zn. 8 NcC 224/2012 z 23. októbra 2012 (Rvp 19815/2013), sp. zn. 14 NcC 232/2012 z 23. októbra 2012 (Rvp 19816/2013), sp. zn. 14 NcC 237/2012

z 23. októbra 2012 (Rvp 19817/2013), sp. zn. 8 NcC 226/2012 z 23. októbra 2012 (Rvp 19818/2013), sp. zn. 9 NcC 234/2012 z 25. októbra 2012 (Rvp 19819/2013), sp. zn. 6 NcC 223/2012 z 25. októbra 2012 (Rvp 19820/2013), sp. zn. 3 NcC 267/2012 z 22. októbra 2012 (Rvp 19821/2013), sp. zn. 6 NcC 230/2012 z 25. októbra 2012 (Rvp 19822/2013), sp. zn. 8 NcC 231/2012 z 23. októbra 2012 (Rvp 19823/2013), sp. zn. 8 NcC 249/2012 z 23. októbra 2012 (Rvp 19824/2013), sp. zn. 4 NcC 225/2012 z 29. októbra 2012 (Rvp 19825/2013), sp. zn. 8 NcC 228/2012 z 23. októbra 2012 (Rvp 19826/2013) a sp. zn. 11 NcC 229/2012 z 26. októbra 2012 (Rvp 19827/2013) a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSŤ, s. r. o., vedené pod sp. zn. Rvp 17815/2013 až sp. zn. Rvp 17856/2013 a sp. zn. Rvp 19803/2013 až sp. zn. Rvp 19827/2013 s p á j a na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. Rvp 17815/2013.

2. Sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSŤ, s. r. o., o d m i e t a pre nedostatok právomoci.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) boli 14. júna 2013 a 1. augusta 2013 doručené sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSŤ, s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na zákonného sudcu zaručeného v čl. 48 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý súdny proces zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) už označenými uzneseniami Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) (ďalej len „označené uznesenia krajského súdu“).

Zo sťažností a z ich príloh vyplýva, že žalobami podanými Okresnému súdu Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) sa sťažovateľka domáhala svojich nárokov na náhradu škody – nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v platnom znení smerujúcimi proti Slovenskej republike, zastúpenej Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky. Ku vzniku škody malo podľa nej dôjsť kontinuálnym a zásadným zásahom do jej základných práv, najmä práva na poskytnutie súdnej ochrany v zákonom predpokladanej kvalite a práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov.

V predmetných žalobách podaných označeným okresným súdom sťažovateľka súčasne žiadala, aby súd inštančne nadradený okresnému súdu rozhodol o prikázaní týchto vecí (konania o týchto žalobách, pozn.) inému súdu, „... *pretože sudcovia miestne a vecne príslušného okresného súdu... sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania veci vzhľadom na ich pomer k veci a k účastníkom konania (námietka zaujatosti z objektívneho pohľadu)*“. Sťažovateľka požiadavku na prikázanie vecí na konanie a rozhodnutie inému súdu z dôvodu ňou tvrdenej zaujatosti sudcov okresného súdu argumentačne odôvodnila tým, že v prípade neprikázania konaní o označených žalobách inému súdu bude o týchto žalobách o náhradu škody rozhodovať okresný súd, ktorý podľa tvrdení sťažovateľky sám svojím nesprávnym úradným postupom túto škodu aj spôsobil. Inými slovami, podľa sťažovateľky by tak okresný súd rozhodoval o dôvodnosti nároku na náhradu škody, ktorú mal tento okresný súd aj sám spôsobiť, čo je podľa sťažovateľky neprípustné.

Krajský súd v sťažovateľkou napádaných uzneseniach „mal“ podľa jej názoru rozhodnúť tak, že z prerokovania žalôb sťažovateľky o náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom okresného súdu v exekučných konaniach je buď vylúčený iba sudca, príp. sú vylúčení sudcovia okresného súdu, ktorý bol, resp. ktorí boli zákonnými sudcami v predmetných exekučných konaniach, v ktorých k nesprávnemu úradnému postupu malo dôjsť, avšak ostatní sudcovia okresného súdu z prerokovania a rozhodnutia o týchto žalobách sťažovateľky vylúčení neboli.

Podľa sťažovateľky krajský súd ňou napádanými uzneseniami porušil jej základné právo domáhať sa súdnej ochrany na nezávislom a nestrannom súde, keď nezohľadnil objektívnu stránku nezaujatosti sudcov okresného súdu, t. j. keď neskúmal objektívne symptómy vyvolávajúce podľa sťažovateľky oprávnené pochybnosti o ich nezaujatosti, ktoré sa podľa nej prejavujú hlavne v pomere sudcov okresného súdu k veci, na rozhodnutí ktorej majú svoj záujem, pretože v prípade, že by bolo rozhodnuté o povinnosti štátu nahradiť sťažovateľke škodu vzniknutú v príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom okresného súdu, štát by mohol v zmysle zákona o zodpovednosti za škodu túto regresne vymáhať od okresného súdu, čo môže mať podľa sťažovateľky za následok aj napríklad zníženie rozpočtových prostriedkov pre okresný súd od štátu (ekonomická závislosť okresného súdu od štátu).

Podľa sťažovateľky *„V danej veci nie je možné nastoliť nápravu porušených práv podaním dovolania z dôvodu podľa ust. §237 písm. g) OSP (dovolanie nie je prípustné)! Dovolanie nie je prípustné ani z iných všeobecných dôvodov...“*. V tejto súvislosti sťažovateľka poukázala na konania ústavného súdu vo veciach vedených pod sp. zn. I. ÚS 265/05, sp. zn. III. ÚS 24/05 a sp. zn. III. ÚS 74/2011, v ktorých preskúmaval rozhodnutia súdov o zaujatosti sudcov. Ústavný súd však uvedenú rozhodovaciu prax podľa sťažovateľky bez akéhokoľvek zdôvodnenia porušil práve a len v jej prípade. Sťažovateľka taktiež poukázala na odôvodnenie publikovaného uznesenia (Zo súdnej praxe č. 40/1998) Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 20/97, v ktorom tento súd vyslovil: *„Na prejednanie opravného prostriedku (odvolania či dovolania) proti rozhodnutiu nadriadeného súdu, ktorým tento rozhodoval o vylúčení sudcov príslušného súdu, nie je daná príslušnosť žiadneho súdu. Preto Najvyšší súd v takomto prípade konanie o opravnom prostriedku zastaví (§ 104 ods. 1 v spojení s § 243c O. s. p.)...“*

Z uvedeného podľa sťažovateľky vyplýva *„v právnom štáte jednoznačný záver, že vo veci je daná právomoc Ústavného súdu... rozhodnúť o podanej ústavnej sťažnosti...“*.

V nadväznosti na uvedené sťažovateľka žiada, aby ústavný súd vydal nález, v ktorom vysloví porušenie jej základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 ústavy a práva

podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutými uzneseniami, zruší uvedené uznesenia, veci vráti krajskému súdu na ďalšie konanie a prizná jej primerané finančné zadost'učinenie, ako aj úhradu trov konania.

Sťažovateľka sa súčasne sťažnosťami podanými ústavnému súdu domáhala vydania dočasných opatrení, ktorými by ústavný súd odložil vykonateľnosť napádaných uznesení krajského súdu.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom konania ústavného súdu bolo preskúmanie, či označenými uzneseniami krajského súdu došlo k porušeniu základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu

zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na zákonného sudcu zaručeného v čl. 48 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý súdny proces zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru.

II.A

K spoločnému prerokovaniu vecí

Podľa § 31a zákona o ústavnom súde ak tento zákon neustanovuje inak a povaha vecí to nevyklučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“). V zmysle § 112 ods. 1 OSP v záujme hospodárnosti konania môže súd spojiť na spoločné konanie vecí, ktoré sa uňho začali a skutkovo spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých účastníkov. Zákon o ústavnom súde nemá osobitné ustanovenie o spojení vecí, avšak v súlade s citovaným § 31a zákona o ústavnom súde možno v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy použiť na prípadné spojenie vecí primerane § 112 ods. 1 OSP.

S prihliadnutím na obsah sťažností vedených ústavným súdom pod sp. zn. Rvp 17815/2013 až sp. zn. Rvp 17856/2013 a sp. zn. Rvp 19803/2013 až sp. zn. Rvp 19827/2013 a z tohto obsahu vyplývajúcu právnu a skutkovú súvislosť uvedených sťažností a taktiež prihliadajúc na totožnosť v osobe sťažovateľky a krajského súdu, proti ktorému tieto sťažnosti smerujú, rozhodol ústavný súd, uplatniac citované právne normy, tak, ako to je uvedené v bode 1 výroku tohto uznesenia.

II.B

K namietanému porušeniu práv sťažovateľky

Sťažovateľka v uvedených sťažnostiach namieta porušenie ňou označených základných práv zaručených ústavou a práva zaručeného dohovorm tým, že krajský súd označenými uzneseniami nevyhovel jej návrhu a z prerokovania ňou podaných žalôb na okresnom súde nevyklúčil sudcov okresného súdu napriek tomu, že škoda, ktorej náhradu si sťažovateľka týmito žalobami uplatnila, mala podľa jej tvrdení vzniknúť v príčinnej

súvislosti s nesprávnym úradným postupom práve tohto okresného súdu, ktorého sudcovia tak v tomto dôsledku nemôžu rozhodovať objektívne a nezaujato.

V súvislosti s námietkami sťažovateľky ústavný súd po preskúmaní predmetu týchto sťažností dospel k záveru, že sťažovateľkou použitá argumentácia v týchto sťažnostiach je v podstate identická s jej právnou argumentáciou, ktorú už použila v stovkách predošlých sťažností, ktorými sa ústavný súd v uplynulom období už zaoberal a odmietol jej sťažnosti pre nedostatok právomoci ústavného súdu (v tejto súvislosti preto odkazuje, čo sa týka odôvodnenia, iba na svoje identické rozhodnutie sp. zn. II. ÚS 356/2013 z 19. júna 2013, sp. zn. II. ÚS 447/2012 z 12. septembra 2013, sp. zn. II. ÚS 448/2013 z 12. septembra 2013 a tiež II. ÚS 650/2013 z 11. decembra 2013).

Vzhľadom na uvedené skutočnosti a zásady procesnej hospodárnosti ústavný súd preto tieto sťažnosti sťažovateľky odmietol už bez odôvodnenia (§ 25 ods. 2 posledná veta zákona o ústavnom súde).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. februára 2014